

Sygn. akt VI ACa 1210/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Urszula Wiercińska

Sędziowie: SA Wanda Lasocka (spr.)

SO (del.) Marcin Łochowski

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko W. R. (1) i L. R. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 marca 2013 r.

sygn. akt IV C 1317/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od W. R. (1) i L. R. (1) solidarnie na rzecz (...) spółka z o.o. w W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset złotych) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty z 24 czerwca 2010 r. wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie IV Nc 92/10 Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwany: A. H. (1), W. R. (1) i L. R. (1), aby zapłacili solidarnie powodowi: (...) sp. z o.o. kwotę 77.345,94 zł z ustawowymi odsetkami od 6 maja 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4567 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wszyscy pozwani wnieśli zarzuty od tegoż nakazu zapłaty.

Zarzuty A. H. zostały prawomocnie odrzucone.

Postanowieniem z 4 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie przeciwko pozwanym R. w zakresie kwoty 42.500 zł wobec cofnięcia przez powoda powództwa co do tej kwoty z zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z 25 marca 2013 r., wydanym na skutek zarzutów: W. R. i L. R., Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. utrzymał w mocy w stosunku do pozwanych: W. R. (1) i L. R. (1) nakaz zapłaty jw. w części, tj. do kwoty 34.845,94 zł z ustawowymi odsetkami od 6 maja 2010 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie kosztów postępowania;

II. uchylił nakaz zapłaty w pozostałym zakresie;

III. umorzył postępowanie w zakresie odsetek od kwoty 42.500 zł. od 6 maja 2010 r. do dnia zapłaty;

IV. opłatę sądową od zarzutów ponad uiszczoną przez pozwanych kwotę przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia i wywody Sądu Okręgowego:

20 maja 2009 r. powód zawarł z A. H., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. H. (1), umowę leasingu operacyjnego nr (...), przedmiotem której była naczepa S. C. o wartości 20.114, 62 Euro. W umowie strony ustaliły, że umowa zostaje zawarta na 48 miesięcy, będzie 48 rat leasingowych płatnych miesięcznie, a w kwestiach nieuregulowanych umową stosuje się Ogólne Warunki Leasingu (owl), które stanowiły integralną część umowy.

Zgodnie z art. 11 § 3 ust. 2 owl finansujący (leasingodawca) miał prawo wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym między innymi wtedy, gdy korzystający (leasingobiorca) zalega z zapłatą co najmniej jednej miesięcznej raty leasingowej, jeżeli w odpowiednim dodatkowym terminie wyznaczonym na piśmie korzystający nie dokona zapłaty wymagalnych należności z tytułu umowy leasingu. W art. 12 owl strony przyjęły, że w przypadkach rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym finansujący ma prawo zatrzymać opłatę administracyjną i żądać zapłaty kary umownej w kwocie 2% ustalonej w umowie leasingu ceny netto przedmiotu leasingu, niezapłaconych rat leasingowych, odsetek za zwłokę w stosunku do rat leasingowych zapłaconych z opóźnieniem, odsetek za zwłokę w stosunku niezapłaconych wymagalnych rat leasingowych, innych opłat obciążających i kosztów, które zgodnie z umową leasingu ponosi korzystający (np. ubezpieczenie umowy leasingu, podatek od środków transportu), a które do dnia rozwiązania umowy leasingu nie zostały zapłacone przez korzystającego, wartości zdyskontowanej oraz wartości końcowej w terminie 14 dni od doręczenia mu żądania finansującego.

Zabezpieczeniem wykonania zobowiązań leasingobiorcy był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową wystawiony przez A. H. i poręczony przez W. R. i L. R.. W deklaracji wekslowej A. H. upoważniła leasingodawcę do wypełnienia weksla do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz niespłaconych należności przysługujących finansującemu (a w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów) łącznie z należnymi odsetkami na wypadek, gdyby korzystający nie uregulował którejkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności, zarówno w okresie obowiązywania umowy leasingu, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu lub w przypadku wystąpienia okoliczności uprawniających finansującego do rozwiązania umowy leasingu. W. R. i L. R. złożyli oświadczenia, iż poręczyli weksel wystawiony przez A. H. co do całości sumy wekslowej i odpowiadają tak samo, jak wystawca na zasadach określonych w deklaracji wekslowej złożonej przez A. H., treść deklaracji jest im znana i wyrażają zgodę na wypełnienie weksla zgodnie z tą deklaracją i akceptują również umowę leasingu. A. H. zapłaciła 8 rat leasingowych.

9 lutego 2010 r. powód wypowiedział A. H. przedmiotową umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym na podstawie art. 11 § 3 ust. 2B owl. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało podpisane przez pełnomocników powoda: M. K. i A. J..

25 stycznia 2010 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat leasingowych i odsetek.

10 marca 2010 r. powód dokonał rozliczenia umowy leasingu.

Pismem z 25 marca 2010 r. powód wezwał A. H. do zapłaty zadłużenia z tytułu rozliczenia umowy leasingu w kwocie 19.750, 82 Euro i 779 zł 92 gr w terminie 14 dni.

Wezwaniem z 26 kwietnia 2010 r., odebranych przez A. H. 4 maja 2010 r. powód poinformował ją o wystawieniu weksla na kwotę 77.345 zł 94 gr, z terminem płatności na dzień 5 maja 2010 r. i wezwał do zapłaty sumy z weksla.

Również w tym dniu powód poinformował pozwanych o wypełnieniu weksla na kwotę 77.345 zł 94 gr i wezwał ich do zapłaty weksla. Wezwania te zostały podpisane przez pełnomocnika powodowej spółki.

Pismem z 6 maja 2010 r. A. H. oraz pozwani poinformowali powoda, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, gdyż na kwoty wielokrotnie wyższe niż rzeczywiste zobowiązania.

17 czerwca 2010 r. powód zawarł nową umowę leasingu na przedmiot leasingu zwrócony przez A. H. za cenę 42. 500 złotych. Zgodnie z art. 12 owl w przypadku, gdy przedmiot umowy w ciągu 3 miesięcy od wygaśnięcia umowy leasingu zostanie sprzedany przez finansującego lub oddany przez niego do odpłatnego korzystania osobie trzeciej, kwota należna finansującemu z tytułu wcześniejszego rozliczenia umowy leasingu zostanie pomniejszona o cenę uzyskaną ze sprzedaży lub o wartość rynkową przedmiotu leasingu z dnia zawarcia umowy z osobą trzecią.

W tam ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Pozwani: W. R. i L. R. poręczyli weksel wystawiony przez A. H. jako zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy leasingu nr (...), przedmiotem której była naczepa S. C..

Zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył.

Poręczenie wekslowe jest przyjęciem odpowiedzialności przez poręczającego wobec każdego posiadacza weksla za zobowiązania wekslowe.

W niniejszej sprawie wystawienie weksla in blanco przez A. H. i poręczenie tego weksla przez pozwanych miało na celu zabezpieczenie zobowiązania, jakie wynikało z umowy leasingu z 20 maja 2009 r. jw. Z uwagi na zaleganie przez A. H. (1) z zapłatą rat leasingowych powód wypowiedział umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym i wobec niespełnienia świadczenia, do którego A. H. była zobowiązana, wypełnił weksel na kwotę zadłużenia.

Pozwani podnoszą, że uzupełnienie przez powoda weksla podpisanego przez pozwaną A. H. i poręczonego przez nich jest niezgodne z zawartym porozumieniem wekslowym, oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy leasingu jest nieważne, bo zostało podpisane przez pełnomocników, a do oświadczenia nie zostały dołączone pełnomocnictwa, co skutkuje brakiem wymagalności wszelkich roszczeń powoda, a skoro roszczenia powoda nie są wymagalne to weksel jest uzupełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Pozwani podnieśli również, że rozliczenie przedstawione przez powoda nie dowodzi dochodzonej kwoty, a ponadto, iż powód mógł już sprzedać przedmiot leasingu objęty umową.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty pozwanych nie zasługują na uwzględnienie.

Weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową podpisaną przez A. H., zgodnie z którą powód miał prawo wypełnić go do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz niespłaconych należności przysługujących finansującemu (a w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów), łącznie z należnymi odsetkami na wypadek, gdyby korzystający nie uregulował którejkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności, zarówno w okresie obowiązywania umowy leasingu, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu lub w przypadku wystąpienia okoliczności uprawniających finansującego do rozwiązania umowy leasingu. Pozwani złożyli oświadczenie, że poręczyli weksel wystawiony przez A. H. co do całości sumy wekslowej i odpowiadają tak samo, jak wystawca na zasadach określonych w deklaracji wekslowej złożonej przez A. H., treść deklaracji jest im znana i wyrażają zgodę na wypełnienie weksla zgodnie z tą deklaracją i akceptują również umowę leasingu.

Również zarzut pozwanych, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy leasingu jest nieważne, bo zostało podpisane przez pełnomocników, a do oświadczenia nie zostały dołączone pełnomocnictwa, jest nieuzasadniony, gdyż jak wynika z oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oświadczenie to zostało podpisane przez pełnomocników powoda:

M. K. i A. J., a ze złożonych przez powoda pełnomocnictw wynika, że M. K. i A. J. byli umocowani do składania oświadczeń o rozwiązaniu umowy leasingu.

Zarzut pozwanych, że rozliczenie przedstawione przez powoda nie dowodzi dochodzonej kwoty, a ponadto, iż powód mógł już sprzedać przedmiot leasingu objęty umową również nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwani jako poręczyciele wekslowi leasingobiorcy mogą podnieść zarzuty z art. 10 Prawa wekslowego, nie mogą natomiast skorzystać z zarzutów dotyczących zasad rozliczenia umowy leasingu, na które może powoływać się wyłącznie leasingobiorca. Ponadto powód przedstawił prawidłowe rozliczenie przedmiotowej umowy na podstawie art. 12 ust 2 owl, zgodnie z którym korzystający w przypadku rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym miał obowiązek zapłacić finansującemu niezapłacone raty leasingowe, odsetki za zwłokę w stosunku do rat leasingowych zapłaconych z opóźnieniem, odsetki za zwłokę w stosunku niezapłaconych wymagalnych rat leasingowych, inne opłaty obciążające i koszty, które zgodnie z umową leasingu ponosi korzystający (np. ubezpieczenie umowy leasingu, podatek od środków transportu), a które do dnia rozwiązania umowy leasingu nie zostały zapłacone przez korzystającego, wartości zdyskontowanej oraz wartości końcowej.

Zarzut, iż powód mógł już sprzedać przedmiot leasingu objęty umową jest również niezasadny, ponieważ powód zawarł nową umowę leasingową na przedmiot, który był przedmiotem umowy nr (...) i zgodnie z art. 12 owl odliczył wartość rynkową przedmiotu leasingu z dnia zawarcia umowy z osobą trzecią i w tym zakresie cofnął powództwo.

Wobec tego Sąd uznał, że zarzuty pozwanych nie dają podstaw do podważenia prawidłowości wypełnienia weksla przez powoda. Pozwani nie wykazali, że poręczenie zostało udzielone z naruszeniem wymogów określonych w art. 31 ustawy prawo wekslowe, co skutkowałoby wyłączeniem ich odpowiedzialności i dlatego żądanie powoda zostało uwzględnione.

Z uwagi na to, że na rozprawie w dniu 13 marca 2013 r. pełnomocnik pozwanych popierał jedynie dowód z zeznań zgłoszonych świadków i dokumentów oraz wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania pozwanej W. R., Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków zgłoszonych pismem z 10 stycznia 2013 r., uznając te wnioski za spóźnione, a pozwani nie wykazali, że nie zgłosili tych wniosków dowodowych w zarzutach bez swojej winy. Ponadto Sąd uznał, że przeprowadzenie tych dowodów jest nieuzasadnione i spowoduje jedynie przedłużenie postępowania, gdyż okoliczności, na które mieliby zeznawać świadkowie, nie mają znaczenia dla odpowiedzialności pozwanych R. jako poręczycieli wekslowych.

Wobec tego, iż powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w stosunku do pozwanych: W. R. (1) i L. R. (1) w zakresie kwoty 34. 845 zł 94 gr z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od 6 maja 2010 roku do dnia zapłaty, Sąd utrzymał nakaz zapłaty w tej części.

Z uwagi na to, że powód cofnął pozew o zapłatę kwoty 42. 500 złotych z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od 6 maja 2010 r. i Sąd przed wyrokiem umorzył postępowanie w zakresie kwoty 42. 500 zł, to w wyroku Sąd uchylił nakaz w zakresie tej kwoty, a także w zakresie odsetek od tej kwoty od 6 maja 2010 r. i w tej części umorzył postępowanie, gdyż postanowieniem z dnia 4 stycznia 2013 r. umorzył postępowanie tylko w zakresie kwoty 42.500 złotych, a nie umorzył w zakresie odsetek od tej kwoty.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji.

W apelacji od powyższego wyroku, skarżącej go w pkt I, pozwani: W. R. i L. R. zarzucili mu naruszenie przepisów art.:

- 217 § 2 w zw. z art. 354 k.p.c. przez pominięcie wniosków dowodowych z zarzutów od nakazu zapłaty i pisma procesowego pełnomocnika pozwanych z 10 stycznia 2013 r. bez wydania formalnego postanowienia;
- 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie powodów, dla których wnioski te pominął, w tym dowód z opinii biegłego ds. rachunkowości;

- art. 32 prawa wekslowego przez jego niezastosowanie –

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, z zasądzeniem kosztów, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja poznaných: W. R. i L. R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny popiera ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy, w istocie niekwestionowany przez skarżących co do okoliczności zaistniałych do chwili wypełnienia przez powoda weksla i przedstawienia go pozwanym do zapłaty i czyni go podstawą własnych rozważań.

Pozew o wydanie przeciwko pozwanym nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniesiony został w niniejszej sprawie do Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 2 czerwca 2010 r., a nakaz zapłaty wydany został 24 czerwca 2010 r. Powyższe oznacza, iż z mocy przepisu art. 9 ustawy z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy k.p.c. oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2011/1381 – a contrario) rozpoznawanie niniejszej sprawy następuje w oparciu o treść przepisów dotyczących postępowania nakazowego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem tejże noweli w życie. W szczególności w sprawie znajdują zastosowanie przepisy art. 495 § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w okresie od 1 lipca 2000 r. do 2 maja 2012 r., które stanowiły, że okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe niegłoszone w pozwie albo w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty mogą być rozpoznawane jedynie wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła z nich skorzystać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później, zaś powód może powołać nowe fakty i dowody w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu pisma pozwanego zawierającego zarzuty.

Skarżący zarzucają Sądowi Okręgowemu pominięcie wniosków dowodowych pozwaných zgłoszonych w zarzutach wniesionych od wydanego w sprawie nakazu zapłaty oraz w piśmie pełnomocnika pozwaných z 10 stycznia 2013 r., bez dania temu wyrazu w formie postanowienia, przez co czynności te nie poddają się kontroli instancyjnej oraz nieuzasadnieniu powyższego przez Sąd I instancji.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani podnosili zarzuty:

- wypowiedzenie umowy leasingu i wezwanie do wykupienia weksla były nieważne jako działane przez osoby niemające należytego umocowania powoda;
- powyższe skutkuje brakiem wymagalności wszelkich należności naliczonych A. H. po rozwiązaniu umowy;
- wypełnienie w takim układzie weksla nastąpiło niezgodnie z porozumieniem wekslowym, a ponadto rozliczenie pozwanej z umowy nie jest prawidłowe;
- niewłaściwe wezwanie do zapłaty weksla;
- niewyznaczenie leasingobiorcy dodatkowego terminu do zapłaty zaległości (k. 46 – 48).

W zarzutach zgłoszone były wnioski o przeprowadzenie dowodu z:

- a) opinii J. T. W. w celu ustalenia rzeczywistej wartości rynkowej pojazdu oddanego A. H. w leasing (poza wszystkim brak w aktach treści tej opinii);
- b) opinii biegłego ds. techniki samochodowej w celu ustalenia wartości rynkowej pojazdu w dacie jego zwrotu powodowi;
- c) z dołączonych kserokopii faktury proforma i dowodu rejestracyjnego;

- d) opinii biegłego ds. rachunkowości w celu wykazania niezgodności rozliczenia umowy leasingu;
- e) odpowiedzi pozwanych na wezwanie do zapłaty weksla;
- f) wszystkich dokumentów dołączonych do pozwu i przesłuchania stron na wskazane okoliczności (k. 46).

W piśmie z 10 stycznia 2013 r. pełnomocnik pozwanych podtrzymał stanowisko pozwanych z zarzutów od nakazu zapłaty, a ponadto:

- 1) złożył potwierdzenie wpłat na konto powoda z 4 lutego 2010 r.;
- 2) wnosił o przeprowadzenie dowodu z załączonego zestawienia na okoliczność sposobu rozliczenia przez powoda wpłat z 4 lutego 2010 r.;
- 3) a także o przeprowadzenie dowodu z zeznań 5 świadków na okoliczność przebiegu wykonywania umowy leasingu, przyczyn jej rozwiązania, sposobu rozliczenia i postępowania po jej rozwiązaniu;
- 4) podtrzymał pozostałe złożone wnioski, w tym o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. rachunkowości co do sposobu i prawidłowości rozliczenia dokonywanych wpłat na poczet umowy (k. 419).

Na rozprawie w dniu 13 marca 2013 r. pełnomocnik pozwanych poparł wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków jw., dowodów z dokumentów (nie wskazał których) i z przesłuchania stron, z ograniczeniem go do przesłuchania pozwanej W. R. na wskazane okoliczności, zaś Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przesłuchanie świadków zgłoszonych w piśmie z 10 stycznia 2013 r., a dopuścił dowód z przesłuchania pozwanej W. R. (k. 485).

W ocenie Sądu Apelacyjnego popieranie przez pełnomocnika pozwanych na ostatniej rozprawie jedynie wniosków o przesłuchanie świadków i pozwanej W. R. oraz bliżej niesprecyzowanych dowodów równoznaczne jest z rezygnacją z pozostałych wcześniej złożonych wniosków dowodowych (w tym z wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. rachunkowości dla oceny prawidłowego rozliczenia przedmiotowej umowy leasingu) i zwalnia tym samym Sąd orzekający od obowiązku ich rozpatrywania. Zbędne zatem staje się danie temu wyrazu w jakikolwiek sformalizowany sposób. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków jw. na wskazane okoliczności, czemu nadał formę postanowienia (k. 485) i wbrew stanowisku skarżących w pisemnych motywach wyroku stanowisko swe uzasadnił (jak w części wstępnej niniejszego uzasadnienia), a dowód z przesłuchania pozwanej przeprowadził.

Strona pozwana nie złożyła po ogłoszeniu postanowienia (w obecności pozwanej i pełnomocnika pozwanych) zastrzeżenia z przepisu art. 162 k.p.c., czym pozbawiła się możliwości skutecznego powoływania się na ewentualne uchybienia Sądu Okręgowego w dalszym toku postępowania, w tym w apelacji. Wniosek ten był ponadto spóźniony, co dostrzegł też Sąd Okręgowy, jako niezawarty w zarzutach od nakazu zapłaty, zaś pozwani nie wykazali w żaden sposób, że nie mogli z niego skorzystać wcześniej lub że potrzeba jego powołania wynika później (art. 495 § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r.). Odniesienie się na rozprawie 13 marca 2013 r. do dokumentów nie zostało skonkretyzowane, przeto trudno się do takiego stanowiska odnieść. Jeżeli chodzi o faktury proforma i dowód rejestracyjny z k. 50 i 51 akt sprawy, o czym mowa w zarzutach, to zauważyć należy, iż nie dotyczą one przedmiotu spornej umowy leasingu (dotyczą ciągnika, nie naczepy) i jako takie nie mają znaczenia dla sprawy. Treść odpowiedzi pozwanych na wezwanie do zapłaty weksli z 6 maja 2010 r. (k. 52) obrazuje tylko przedprocesowe stanowisko pozwanych w sprawie, powielone następnie w toku procesu. Nie ma więc potrzeby odnoszenia się do jego treści, podobnie jak i do treści dokumentów z k. 423 – 427, dołączonych do pisma pełnomocnika pozwanych z 10 marca 2013 r., albowiem również one złożone zostały z opóźnieniem – 2,5 roku po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, bez wykazania niemożności wcześniejszego z nich skorzystania lub wynikłej później potrzeby (art. 495 § 3 k.p.c., jak uprzednio). Marginalnie tylko Sąd Apelacyjny zauważa, iż potwierdzenia przelewów pochodzą z 6 kwietnia 2010 r., nie wiadomo, których umów leasingu pozwanej A. H. z powodem dotyczą (strony wiązało 10 umów

leasingu), a zestawienia z k. 426 – 7 nie zostały w ogóle podpisane, przeto nie mają nawet waloru dowodu z dokumentu prywatnego.

Z przedstawionych powyżej względów Sąd Apelacyjny uznaje, iż Sąd Okręgowy swoim działaniem jw. nie naruszył przepisu art. 495 § 3 k.p.c. (stanowiącego przepis szczególny w stosunku do przepisu art. 217 § 2 k.p.c. (w uprzednio obowiązującym brzemieniu), ani też art. 354 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c. w zakresie kwestionowanym przez skarżących. Należy przy tym zauważyć, iż zarzutom skarżących natury procesowej nie towarzyszą żadne zarzuty co do błędnych ustaleń Sądu Okręgowego, co nakazuje uznać, iż ustalenia Sądu Okręgowego nie są przez skarżących kwestionowane.

Skarżony wyrok zapadł także bez naruszenia przepisów 32 prawa wekslowego, zd. I, statuującego odpowiedzialność poręczenia wekslowego taka samą, jak tego, za kogo poręczył. W stosunku do pozwanych, jako poręczycieli na wekslu in blanco, przepis art. 10 prawa wekslowego rozstrzyga o zakresie przysługujących im w stosunku do remitenta zarzutów. Niewątpliwie więc pozwani jako dłużnicy wekslowi mogą podnieść w stosunku do remitenta zarzut wypełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym, w tym kwestionować także rozliczenie umowy leasingu, lecz na nich spoczywa ciężar dowodu powyższej okoliczności. Jednakże pozwani w procesie obowiązkowi temu nie sprościli.

Sąd Apelacyjny w całości popiera stanowisko Sądu Okręgowego co do skuteczności wypowiedzenia przez powoda A. H. umowy leasingu jako dokonanego przez osoby do tego umocowane i prawidłowości rozliczenia umowy, skoro nie została ona wzruszona. Zauważyć przy tym należy, iż zawartym w zarzutach zarzutom pozwanych w tym zakresie (do rozliczenia z k. 32) towarzyszyło obszerne wyjaśnienie powoda tegoż rozliczenia, zawarte w piśmie procesowym jego pełnomocnika z 21 grudnia 2012 r. (k. 385 – 391), wniesionym w terminie z przepisu art. 495 § 3 k.p.c. i uzupełnione pismem z 22 stycznia 2013 r. (k. 430 – 432, z załącznikami), do którego pozwani już się nie odnieśli. Wyjaśnienie to jest jasne, precyzyjne, logiczne i przekonujące i odnosi się do wszystkich kwestionowanych przez pozwanych elementów rozliczenia, przesądzając tym samym o jego prawidłowości. Skoro jednak pozwani nie udowodnili okoliczności wypełnienia przez powoda weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym, iż ich zarzuty w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny uznaje skarżony wyrok Sądu Okręgowego za trafny w jego pkt I, zaś apelację za nieuzasadnioną i z tego powodu podlegającą oddaleniu.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w oparciu o przepisy art. 385 oraz 98 § 1 i 3 k.p.c.

af